

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 25 czerwca 2020 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił powództwo M. J. (1) skierowane przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia, zasądził od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 720 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy wydał powyższe orzeczenie w oparciu o następujący stan faktyczny:

Powódka została zatrudniona we (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na podstawie umowy o pracę od dnia 5 listopada 2018 r. na stanowisku (...).

Bezpośrednim przełożonym powódki był prezes zarządu K. S. (1) oraz zatrudniony w siedzibie pozwanej w Wielkiej Brytanii R. T..

Na przełomie grudnia 2018 r. i stycznia 2019 r., na spotkaniu grupy projektowej, której szefem był R. T., w obecności J. L., K. S. oraz szefów HR z innych krajów zapadła decyzja o digitalizacji akt pracowniczych. Planowano otworzyć w Ł. archiwum akt. Zamiast zatrudniać kolejnego pracownika zdecydowano powierzyć to zadanie na podstawie kontraktu.

Powódka występując w imieniu pozwanej zawarła ze Z. K. (1) trzy umowy o dzieło, pierwsza datowana na dzień 25 stycznia 2019 r., nr (...).1/19, druga również na dzień 25 stycznia 2019 r., nr 025.1/19, a trzecia na dzień 20 marca 2019 r. nr UM – (...). Pierwsze dwie umowy miały dotyczyć „przygotowania rozwiązania prawnego, operacyjnego i informatycznego dotyczącego digitalizacji akt pracowniczych (zarówno archiwalnych i bieżących) dla krajów Europy zgodnie z wymogami obowiązującymi w Unii Europejskiej stan na 1 styczeń 2019 r.” Przedmiotem trzeciej umowy miało być „przygotowanie dokumentacji do procesu rejestrowania oraz wnioski o zarejestrowanie centralnej bazy danych zgodnie z wymogami EU – proces pozyskiwania danych wrażliwych od kandydatów zewnętrznych w procesach restrukturyzacyjnych w oparciu o dokument zatwierdzania wakatów ((...)) oraz w 3 bazach danych systemie H. – C.”

W dniu 16 kwietnia 2019 r. Z. K. wystawił pozwanej rachunek na kwotę 35000 zł. brutto, a w dniu 20 marca 2019 r. na kwotę 20 000 zł. brutto. W/w kwoty zostały wypłacone na rachunek Z. K..

A. G. (1) nigdy nie wydziła efektów pracy Z. K., pomimo że przedmiot umów zlecenia z Z. K. miał dotyczyć również zakresu jej zadań. Umowy z Z. K. były przyjęte poza procesem obowiązującym w firmie. Zostały stworzone na drukach zewnętrznych, pomimo że w firmie obowiązuje system (...) zawierający wzory umów. Nadto powódka nie dostarczyła nigdy kwestionariusza Z. K., choć podwładna A. G. o to prosiła. A. G. (1) umieszczała umowy z Z. K. na liście płac, bowiem otrzymała od powódki takie polecenie. Umowy były wciągane na listę płac w ostatniej chwili.

Zgodnie z pkt. 6 obowiązującej u pozwanego polityki zaopatrzenia w materiały i usługi pośrednie, której znajomości powódka nie kwestionowała, powódka powinna złożyć zapytania ofertowe do 3 dostawców.

Z. K. poznał powódkę 10 lat temu na Ukrainie podczas wykonywania zlecenia dla firmy (...). Z. K. nie posiada kwalifikacji do wykonywania pracy polegającej na archiwizacji akt.

Pismem z dnia 18 lipca 2019 r. doręczonym powódce w tym samym dniu pozwana rozwiązała łączącą strony umowę o pracę z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upływał z dniem 31 sierpnia 2019 r. z powodu likwidacji stanowiska pracy (zastosowano skrócony okres wypowiedzenia). Spółka zobowiązała powódkę do wykorzystania w okresie od 19 lipca 2019 r. do 31 sierpnia 2019 r. należnego urlopu wypoczynkowego w wymiarze 20 dni, a w pozostałym zakresie zwolniła z obowiązku świadczenia pracy, zobowiązując jednocześnie m. in. do każdorazowego stawiania się do pracy na każde wezwanie pracodawcy.

Obowiązki powódki już w drugiej połowie lipca 2019 r. zostały przekazane A. S. (1). A. S. skontaktowała się z zespołem pracowników i otrzymała od A. G. (1) informację o nieprawidłowościach, których miała dopuścić się powódka podczas

swojej pracy. A. G. (1) była podwładną powódki i po jej odejściu z pracy postanowiła przekazać swoje spostrzeżenia przełożonym. A. G. (1) ujawniła m. in. fakt oraz okoliczności zawarcia umów zlecenia ze Z. K..

W dniu 18 lipca 2019 r. pracownik spółki (...) poinformowała K. S. (1), że w jej odczuciu umowa ze Z. K. została nieprawidłowo zawarta.

Pismem z dnia 30 lipca 2019 r. pozwana wezwała Z. K. do wydania dzieł objętych umowami z dnia 25 stycznia oraz 20 marca 2019 r. Korespondencja wróciła z adnotacją, że adresat przebywa za granicą.

Pismem z dnia 19 sierpnia 2019 r. złożonym w pozwanej spółce w tym samym dniu M. J. powiadomiła pracodawcę, że od dnia 5 sierpnia 2019 r. do końca skróconego okresu wypowiedzenia wykorzystuje zgodnie z poleceniem pracodawcy urlop wypoczynkowy w wymiarze 20 dni.

Pismem z dnia 12 sierpnia 2019 r. pozwana rozwiązała z powódką umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia na podstawie art. 52 par. 1 pkt. 1 KP, zarzucając powódce brak dbałości o dobro zakładu pracy polegające na samowolnym podpisaniu trzech umów zlecenia ze Z. K. (1), których przedmiotem miało być opracowanie dotyczące cyfryzacji akt pracowniczych (przy czym spółka nie jest w posiadaniu efektów pracy Z. K., a uiściła za nie wynagrodzenie w kwocie 67 000 zł.), samowolnym podnoszeniu wynagrodzeń pracowniczych oraz przyznawaniu pakietów relokacyjnych (...), wykorzystywaniu karty paliwowej pojazdu służbowego do tankowania innych pojazdów, używaniu służbowej karty kredytowej do prywatnych zakupów.

Oświadczenie woli pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia zostało wysłane do powódki pocztą w dniu 13 sierpnia 2019 r. na adres korespondencyjny wskazany pracodawcy w kwestionariuszu osobowym. Przesyłka została awizowana w dniu 14 sierpnia 2019 r. oraz powtórnie w dniu 22 sierpnia 2019 r., po czym została zwrócona nadawcy z powodu niepodjęcia.

Powódka nie została poinformowana ani drogą mailową, ani telefoniczną o wysłaniu tego pisma.

Pod adresem, na który zostało wysłane sporne oświadczenie woli o rozwiązaniu z powódką umowy o pracę zamieszkują dwaj pełnoletni synowie powódki. W dniu (...) syn powódki P. J. (1) odebrał kierowaną do powódki przesyłkę z Urzędu Skarbowego, następnie 19 sierpnia 2019 r. odebrał dla powódki awizo przesyłki poleconej z Czech. W dniach 17 - 18 sierpnia 2019 r. powódka była w W. na weekend.

Powódka tankowała samochód służbowy w W. m. in. w dniu 18 sierpnia 2019 r.

W dniu 2 września 2019 r. powódka zwróciła się drogą mailową do prezesa zarządu pozwanej K. S. (1), zgłaszając zastrzeżenia co do kwoty otrzymanego przelewu. W tym samym dniu została poinformowana drogą mailową, że stosunek pracy z powódką został rozwiązany bez zachowania okresu wypowiedzenia. Oświadczenie woli pozwanego zostało wysłane pocztą.

Zarząd spółki comiesięcznie akceptował wypłaty na rzecz osób trzecich, jednakże była to zbiorcza kwota rzędu 2000000 zł. miesięcznie, bez wyszczególnienia składników.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd Rejonowy wskazał, że nie dał wiary zeznaniom powódki oraz Z. K., że jakakolwiek praca w ramach wskazanych umów o dzieło została wykonana.

Wskazał, że powódka zeznała (na rozprawie 19 grudnia 2019 r., k. 387), że efekty pracy Z. K. zostały przekazane zarówno w formie papierowej, jak i na elektronicznym nośniku danych. Z. K. nie okazał w trakcie sporu sądowego wyników swojej pracy. Gdyby pracę taką wykonał to posiadałby jej kopię, bowiem pomiędzy dowiedzeniem się przez powódkę o przyczynach rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia a terminem, w którym rzekomo praca miała być dostarczona pozwanej, nie mogło upłynąć więcej niż 5 miesięcy. Ostatnia umowa z Z. K. została zawarta w dniu 20 marca 2019 r., a z oświadczeniem pozwanego powódka zapoznała się na początku września 2019 r.

Sąd I instancji uznał, że trudno dać wiarę, że Z. K. zniszczyłby efekty swojej pracy, zwłaszcza, że miały być zapisane na elektronicznym nośniku danych, choćby ze względu na ewentualne reklamacje pozwanej co do prawidłowego działania dostarczonych systemów.

Ponadto zdaniem Sądu Rejonowego świadek nie miał kwalifikacji do wykonania spornej pracy, a nie potrafił wskazać dowodów, na okoliczność którymi podwykonawcami się posiłkował przy jej wykonaniu. Nie podał adresu do doręczeń dla K. N. (1), który rzekomo miał wykonać pracę od strony informatycznej. Z. K. z niewiadomych przyczyn wątpił również, aby K. N. posiadał kopię wykonanych prac. Niedorzeczne są twierdzenia Z. K., jakoby miał zasięgać opinii prawnych dotyczących zakresu wykonanych prac w kancelariach prawnych, które znajdował w wyszukiwarce G., ale nie pamięta jakie to były kancelarie. Nie posiada również żadnych dowodów wykonania prac przez te kancelarie. Z. K. nie spotkał się i nie kontaktował z żadnym innym pracownikiem pozwanej w sprawie rzekomego wykonania umów. Efektów pracy Z. K. nie widział pracownik pozwanej A. G., a zamówione prace miały dotyczyć zakresu jej zadań.

Sąd I instancji wskazał, że nie dał wiary zeznaniom powódki oraz jej syna P. J., że w sierpniu 2019 r. Poczta Polska nie dokonała awizacji przesyłki zawierającej sporne oświadczenie woli. Podniósł, że do powódki w tamtym okresie dochodziła korespondencja z Urzędu Skarbowego i z Czech. Sporna przesyłka była dwukrotnie awizowana, a powódka twierdziła, że żadnego awizo nie było w skrzynce.

W ocenie Sądu meriti powódka dowiedziała się o wysłaniu do niej oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, albo przynajmniej domyślała się takiej możliwości i świadomie nie podejmowała przesyłki od pozwanej. Sąd ten wywiódł nadto, że na rozprawie w dniu 29 października 2019 r., 00:23:05 powódka zeznała, że pracownicy spółki przekazali powódce komentarz A. S. (1) odnośnie użytkowania samochodu służbowego przez powódkę, co świadczy o tym, że powódka utrzymywała kontakt z pracownikami spółki również w okresie wypowiedzenia. Jest więc wysoce prawdopodobne, że dowiedziała się o prowadzeniu postępowania wyjaśniającego odnośnie umów zawieranych z Z. K., co w świetle dokonanych ustaleń musiało uświadomić powódce, jakiej treści oświadczenie otrzyma od pozwanej.

Sąd Rejonowy oddalił wniosek powódki o przesłuchanie w charakterze świadka M. M. (1) na okoliczności związane z przeprowadzeniem w spółce audytu, bowiem w świetle ustaleń dotyczących sporządzenia umów z Z. K. kwestie audytu nie mogą mieć wpływu na rozstrzygnięcie sprawy. Z tego też względu pominięto również zeznania świadków oraz stron dotyczące pozostałych przyczyn rozwiązania z powódką umowy o pracę.

W tak ustalonym stanie faktycznym i po dokonanej wyżej ocenie dowodów Sąd Rejonowy zważył, iż zgodnie z art. 61 § 1 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią.

Zdaniem Sądu Rejonowego - z dokonanych ustaleń wynika, że pozwany złożył powódce oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika, a oświadczenie to zostało przesłane drogą pocztową na podany przez powódkę adres do doręczeń, pod którym zamieszkiwali dwaj pełnoletni synowie powódki. W sierpniu 2019 r. przynajmniej kilka dni przebywała tam również powódka, o czym świadczy tankowanie samochodu w dniu 18 sierpnia 2019 r. Powódka – zdaniem Sądu meriti - miała zatem możliwość odebrania przesyłki zawierającej oświadczenie woli pozwanego w stosunkowo długim, bo 14 – dniowym terminie awizacji.

Sąd a quo wskazał, że zgodnie z art. 52 § 1 pkt. 1 oraz § 2 k.p. pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych. Rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika nie może nastąpić po upływie 1 miesiąca od uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy.

Zdaniem Sądu Rejonowego przesłanki powyższego przepisu zostały w sprawie spełnione, bowiem prawdziwa okazała się przyczyna wskazana w punkcie 1 spornego pisma z dnia 12 sierpnia 2019 r., a mianowicie niezgodne z zasadami obowiązującymi u pozwanej, z pominięciem obowiązku zebrania trzech ofert, powierzenie zlecenia Z. K.; Z. K. nigdy

nie wykonał na rzecz pozwanej jakiegokolwiek pracy, a powódka wykorzystując wysokie stanowisko poleciła podwładnej A. G. umieszczenie rachunków wystawionych przez Z. K. na liście płac.

W ocenie Sądu I instancji działanie powódki miało charakter umyślny i doprowadziło pozwanego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem; wbrew twierdzeniom powódki zarząd pozwanej w osobie K. S. nigdy nie aprobował wypłat dokonanych na rzecz Z. K., bowiem nie był mu znany fakt zawarcia umów zlecenia, podpisywał jedynie zbiorcze podsumowanie listy płac, działając w zaufaniu do prawidłowości jej sporządzenia przez podległych pracowników, w tym powódkę, zaś o dokonanych przez powódkę nadużyciu zarząd powziął wiedzę dopiero po zwolnieniu powódki z obowiązku świadczenia pracy, co miało miejsce w dniu 18 lipca 2019 r. od podległego powódce pracownika A. G.. Przeprowadził w tym celu postępowanie wyjaśniające, m. in. wezwał Z. K. do wydania dzieł. Zachowany został zatem jednomiesięczny termin, o którym mowa w § 2 art. 52 KP.

Zdaniem Sądu Rejonowego - biorąc pod uwagę ciężar zarzutu postawionego powódce w pkt 1 pisma z dnia 12 sierpnia 2019 r., który został ponad wszelką wątpliwość udowodniony w niniejszym procesie - zrezygnowano z analizowania dalszych powodów określonych w pkt.2 i nast., bowiem nawet gdyby dalsze zarzuty okazały się nieuzasadnione, to rozwiązanie umowy o pracę z powódką bez wypowiedzenia jest zgodnie z prawem.

Z uwagi na powyższe powództwo o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia należało oddalić.

Uzasadniając rozstrzygnięcie w zakresie kosztów procesu Sąd Rejonowy wskazał, że stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 § 1 kp.c.) strona powodowa została obciążona kosztami tego postępowania.

Wysokość zasądzonych kosztów procesu została ustalona na podstawie § 9 pkt 1 w związku z § 15 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

Zdaniem Sądu Rejonowego, zgodnie z uchwałą 7 sędziów SN z dnia 24 lutego 2011 L, I PZP 6/10 (OSNP 2011, m 21-22, poz. 268, LEX (...)), mającej moc zasady prawnej, stawka wynagrodzenia radcowskiego określona obecnie w § 9 ust. 1 pkt 1 znajduje odpowiednie zastosowanie w sprawach o odszkodowanie dochodzone na podstawie art. 56 § 1 kp., zaś wyrażona w tej uchwale argumentacja jest aktualna również w przypadku odszkodowań dochodzonych na podstawie art. 45 § 1 kp.

Stosownie do treści § 15 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) opłatę w sprawach wymagających przeprowadzenia rozprawy ustala się w wysokości przewyższającej stawkę minimalną, która nie może przekroczyć sześciokrotności tej stawki, ani wartości przedmiotu sprawy, jeśli uzasadnia to niezbędny nakład pracy radcy prawnego, w szczególności poświęcony czas na przygotowanie się do prowadzenia sprawy, liczba stawiennictw w sądzie, w tym na rozprawach i posiedzeniach, czynności podjęte w sprawie w tym czynności podjęte w celu polubownego rozwiązania sporu, również przed wniesieniem pozwu, wkład pracy radcy prawnego w przyczynienie się do wyjaśnienia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jak również do wyjaśnienia rozstrzygnięcia istotnych zagadnień prawnych budzących wątpliwości w orzecznictwie doktrynie oraz rodzaj i zawilość sprawy, w szczególności tryb i czas prowadzenia sprawy, obszerność zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lub biegłych sądowych, dowodu z zeznań świadków, dowodu z dokumentów, o znacznym stopniu skomplikowania i obszerności.

W ocenie Sądu Rejonowego ze względu na znaczny wkład pracy radcy prawnego w przyczynienie się do wyjaśnienia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy zasadne było ustalenie opłaty przewyższającej stawkę minimalną i stanowiącej 4-krotność stawki minimalnej, co mieści się w zakresie wynikającym z § 15 ust. 3 wskazanego wyżej rozporządzenia.

Powódka reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika złożyła apelację od powyższego wyroku, zaskarżając go w całości. Skarżonemu rozstrzygnięciu zarzuciła naruszenie następujących przepisów:

a) art. 61 § 1 k.c. w związku z 300 k.p. poprzez:

- przyjęcie, iż pozwany skutecznie złożył powódce oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia w okresie 14 dni awizacji przesyłki poleconej zawierającej oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę, nie zaś dnia 2 września 2019 r. w chwili doręczenia pisma pracodawcy z dnia 2 września 2019 r., do którego doręczony został skan oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę i zapoznania się przez powódkę z tymże oświadczeniem,

- przyjęcie fikcji prawnej doręczenia powódce oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia pomimo, iż ta nie miała możliwości odebrania tegoż oświadczenia, jak i zapoznania się z jego treścią albowiem w skrzynce pocztowej nie pozostawiono awiza oraz z uwagi na fakt, iż powódka przebywała na urlopie wypoczynkowym i nie miała obowiązku przebywania w miejscu zamieszkania w oczekiwaniu na doręczenie jakiejkolwiek korespondencji ze strony pracodawcy,

- uznanie, iż powódka miała możliwość odebrania listu zawierającego oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę i zapoznania się z jego treścią pomimo, iż w okresie próby doręczenia listu i jego rzekomej awizacji przebywała na urlopie wypoczynkowym, o czym pracodawca wiedział,

b) art. 30 § 1 pkt 3 w związku z art. 52 § 1 pkt 1 kp. poprzez uznanie, iż łącząca strony umowa o pracę uległa rozwiązaniu na mocy złożonego przez pracodawcę oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia,

c) art. 30 § 1 pkt 2 kp. poprzez niezastosowanie powyższego przepisu pomimo, iż oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika zostało doręczone powódce dnia 2 września 2019 r. a więc już w chwili gdy stosunek pracy nie istniał, a umowa o pracę uległa rozwiązaniu na podstawie oświadczenia pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem z zachowaniem skróconego okresu wypowiedzenia,

d) art. 52 § 1 pkt 1 kp. poprzez uznanie, iż powódka w sposób ciężki naruszyła swoje podstawowe obowiązki pracownicze, co uzasadniało rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika,

e) art. 3271 § 1 kp.c. poprzez:

- niewskazanie postawy faktycznej rozstrzygnięcia w zakresie daty doręczenia powódce oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia oraz niewskazania daty kiedy powódka miała możliwość zapoznania się z treścią pisma zawierającego oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia,

- niewskazanie podstawy faktycznej i dowodów w oparciu, o które Sąd ustalił, iż powódka dowiedziała się o wysłaniu do niej oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, albo przynajmniej domyślała się takiej możliwości i świadomie nie podejmowała przesyłki od pozwanej,

- niewskazanie czy, a jeśli tak to w jakim zakresie i dlaczego Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom powódki w zakresie w jakim odniosła się do przyczyn rozwiązania umowy o pracę, a w szczególności podanej w pkt 1 oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę,

f) art. 227 kp.c. w związku z nierozpoznanie wniosku powódki o ponowne przesłuchanie świadka A. G. (1), A. S. (1) oraz pominięcie dowodu z przesłuchania świadka K. N. (1) i oddalenie wniosku o przesłuchanie świadka M. M. (2), co miało wpływ na wynik sprawy, albowiem uniemożliwiło ustalenie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. faktu wykonania usług objętych przedmiotem umów wskazanych w pkt 1 oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę z powódką, braku szkody spółki i należnego Z. K. (1) wynagrodzenia,

g) art. 233 § 1 kp.c. poprzez:

- negatywną ocenę zeznań powódki i jej syna P. J. (1) w zakresie twierdzeń, iż w sierpniu 2019 r. Poczta Polska nie dokonała awizacji przesyłki zawierającej oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia,

- ustalenie, iż przesyłka zawierająca oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia była dwukrotnie awizowana w dniu 14 i 22 sierpnia 2019 r. a 29 sierpnia została zwrócona do nadawcy,

- ustalenie na zasadzie wysokiego prawdopodobieństwa, iż powódka pomimo, iż bezspornym było, że nie została poinformowana przez pracodawcę (drogą mailową, ani telefoniczną) o wysłaniu pisma dotyczącego rozwiązania umowy o pracę, dowiedziała się o prowadzeniu postępowania wyjaśniającego odnośnie umów zawieranych ze Z. K. (1), co w świetle dokonanych ustaleń miało w ocenie Sądu uświadomić powódce, jakiej treści oświadczenie otrzymała od pozwanej, ustalenie, iż powódka naruszyła swoje podstawowe obowiązki pracownicze w zakresie opisanym w pkt 1 oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę co uzasadniało rozwiązanie z nią umowy o pracę bez wypowiedzenia, ustalenie, iż zarząd spółki nie miał wiedzy o zawarciu umowy ze Z. K. (1) i w związku z tym nie aprobował wypłat na rzecz tego podwykonawcy,

h) 214 § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i nieodroczenie rozprawy wyznaczonej na dzień 20 lutego 2020 r. pomimo wniosku powódki o nieprzeprowadzanie przesłuchania świadka A. G. (1) pod nieobecność powódki, co należało utożsamiać z wnioskiem o odroczenie rozprawy, co w konsekwencji miało wpływ na wynik sprawy, albowiem przesłuchano wszystkich świadków pod nieobecność powódki i pozbawiono ją możliwości zadawania pytań i wyjaśnienia sprawy, a w konsekwencji ustalenia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy i doprowadziło do nieprawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie zasadności rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika,

i) art. 276 w związku z art. 2711 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie wobec świadka Z. K. (1), zobowiązanego na rozprawie dnia 20 lutego 2020 r. do podania adresu świadka K. N. (1) w terminie 7 dni, co miało wpływ na wynik postępowania albowiem doprowadziło do niezasadnego oddalenia wniosku o przesłuchanie tego świadka z uwagi na brak jego adresu.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w części, poprzez zmianę uzasadnienia wyroku Sądu I instancji i uznanie, że powództwo podlega oddaleniu z uwagi na jego bezprzedmiotowość, albowiem w chwili doręczenia powódce oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę w dniu 2 września 2019 r. stron nie łączyła umowa o pracę, która uległa rozwiązaniu dnia 31 sierpnia 2019 r. na skutek wręczenia powódce oświadczenia o jej rozwiązaniu z zachowaniem skróconego, jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania poniesionych opłat sądowych za dwie instancje oraz kosztów zastępstwa procesowego za II instancję według norm przepisanych,

2. ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i zasądzenie na rzecz powódki odszkodowania w wysokości 80.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty za niezgodne z prawem i nieuzasadnione rozwiązanie umowy o pracę oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania: poniesionych opłat sądowych za dwie instancje oraz kosztów zastępstwa procesowego za II instancję według norm przepisanych;

3. o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego do ponownego rozpoznania i pozostawienie temuż Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji w całości jako bezzasadnej oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Strona pozwana reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika złożyła zaś zażalenie na rozstrzygnięcie dotyczące kosztów procesu, zarzucając mu:

1. naruszenie § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015 r., poz. 1800 z późno zm.) poprzez jego zastosowanie, w sytuacji gdy pełnomocnikiem pozwanego był radca prawny, a zatem podstawą do ustalenia wysokości wynagrodzenia pełnomocnika strony pozwanej było rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 r., poz. 1804 z późno zm);

2. naruszenie § 9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 r., poz. 1804 z późno zm.) poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy powód wytoczył powództwo o odszkodowanie z tytułu nieuzasadnionego rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika, a zatem wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w osobie radcy prawnego winno zostać ustalone w oparciu o stawki minimalne za prowadzenie sprawy z zakresu prawa pracy o odszkodowanie, o którym mowa § 9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 r., poz. 1804);

3. naruszenie art. 56 § 1 k.p. poprzez jego zastosowanie i w konsekwencji uznanie, że powódka dochodziła odszkodowania na podstawie art. 56 § 1 k.p., podczas gdy w przedmiotowym stanie faktycznym powódce nie przysługiwały alternatywne roszczenia o przywrócenie do pracy bądź o odszkodowanie, a jedynie roszczenie o odszkodowanie, a zatem podstawę dochodzonych roszczeń stanowił art. 60 k.p., co w konsekwencji doprowadziło do zasądzenia przez Sąd I instancji kosztów procesu w błędnej wysokości.

Mając na uwadze powyższe strona pozwana wniosła o:

1. zmianę postanowienia w zaskarżonej części poprzez zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kwoty 16.200 zł tytułem zwrotu kosztów procesu - w miejsce kwoty 720 zł;

2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sąd Okręgowy dokonał dodatkowych ustaleń faktycznych:

Podczas urlopu wypoczynkowego - w okresie od 8 do 15 sierpnia 2019 roku powódka przemieszczała się po województwie (...) i (...). (paragony fiskalne k 369)

W dniu 19 sierpnia 2019 roku powódka wyjechała z W. oddać wraz z synem samochód do Ł.. Potem pojechała ze znajomymi dalej. (zeznania świadka P. J. – e-protokół rozprawy z 19.12.2019r. 00:48:30-00:51:26 – płyta CD k 486)

W okresie od 22 do 31 sierpnia 2019 roku przebywała w Niemczech. (rachunki k 366-368)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlega oddaleniu, pomimo, że zasadnicza część zarzutów w niej podniesionych jest trafna.

W szczególności zasadny okazał się zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 61 § 1 k.c. w związku z 300 k.p.

Materiał dowodowy zgromadzony przed Sądem I instancji wykazał bowiem w sposób jednoznaczny, że pozwany nie złożył skutecznie powódce oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia w okresie do dnia 31 sierpnia 2019 roku, a w dniu 2 września 2019 r., tj. w chwili doręczenia wiadomości e-mail, do której załączony został skan tego oświadczenia. W ocenie Sądu Okręgowego dopiero we wskazanym dniu powódka mogła zapoznać się z jego treścią.

Sąd Rejonowy dokonując ustaleń w zakresie możliwości podjęcia przez powódkę awizowanej przesyłki, zawierającej oświadczenie z dnia 12 sierpnia 2019 roku o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia bezpodstawnie pominął

zeznanie świadka P. J. (1) w zakresie w jakim zeznał, iż w sierpniu 2019 r. Poczta Polska nie dokonała awizacji żadnej przesyłki zawierającej oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia. Oparcie się w tym zakresie na piśmie Poczty Polskiej (k 394) stwierdzającym, że w okresie od 13 do 31 sierpnia 2019 roku awizowana została tylko jedna przesyłka polecona kierowana do powódki, bez analizy całości zeznań świadka wskazującego na dwie przesyłki polecane (z Urzędu Skarbowego i z Czech), stawia pod znakiem niepewności rzetelność udzielonej przez Poczta Polską informacji. W sprawie złożony został nadto przez powódkę dowód z dokumentu – zawiadomienia z dnia 19 sierpnia 2019 roku o awizacji przesyłki poleconej na jej nazwisko (k 363). Dokument ten został niesłusznie pominięty przez Sąd a quo przy ocenie materiału dowodowego. Zestawiając powyższy dokument z datą rzekomego pierwszego awizowania przesyłki zawierającej oświadczenie pozwanej z dnia 13 sierpnia 2019 roku, wskazującej na datę tej awizacji 14 sierpnia 2019 roku, w pełni wiarygodne są twierdzenia powódki i jej syna, że była próba doręczenia tylko jednej przesyłki poleconej – awizowanej właśnie 19 sierpnia 2019 roku, czyli przesyłki innej niż nadana przez pozwaną spółkę. Wynika stąd – wbrew informacji pochodzącej z Poczty Polskiej – że nie miała miejsca próba doręczenia dorosłemu domownikowi jakiegokolwiek przesyłki poleconej nadanej przez pracodawcę powódki ani nie pozostawiono w (...) skrzynce pocztowej powódki żadnego awiza do odbioru takowej przez apelującą w okresie od 14 do 31 sierpnia 2019 roku.

Dowolne, a zatem niesłuszne jest nadto uznanie przez Sąd Rejonowy, że powódka dowiedziała się o wysłaniu do niej oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, albo przynajmniej domyślała się takiej możliwości i świadomie nie podejmowała przesyłki od pozwanej. Sąd meriti powołując się na powyższą tezę nie uzasadnił jej żadnym dowodem. Zresztą żaden dowód na tę okoliczność nie został w sprawie zgłoszony ani przeprowadzony. Przepuszczenie zaś nie może budować ustaleń faktycznych w sprawie ani opartych na nich tez.

Nadto i przede wszystkim jednak w sprawie ustalony został (wynikający z pisma powódki z dnia 18 sierpnia 2019 roku, doręzonego stronie pozwanej dzień później) fakt korzystania przez apelującą w okresie od 5 do 31 sierpnia 2019 roku z urlopu wypoczynkowego, do wykorzystania którego została ona zobowiązana w dniu wypowiedzenia jej umowy o pracę (18 lipca 2019 roku).

Wskazać w tym miejscu z całą mocą należy, że zobowiązując powódkę do wykorzystania urlopu wypoczynkowego w okresie biegnącego wypowiedzenia (do dnia 31 sierpnia 2019 roku) i zwalniając ją z obowiązku świadczenia pracy w pozostałym okresie, strona pozwana nie wyznaczyła dni urlopu ani dni zwolnienia z obowiązku świadczenia przez nią pracy. Pozostaje zatem uznać, że powódce pozostawiono wybór dat korzystania z przysługującego jej uprawnienia.

Nie bez znaczenia pozostaje także niekwestionowany w toku procesu fakt wcześniejszego (przed dokonaniem wypowiedzenia) planowania przez powódkę urlopu na okres od dnia 5 sierpnia 2019 roku ze względu na planowany zabieg medyczny.

Nadto – jak wynika choćby z odpowiedzi na pozew (k 68) sam pozwany nie kwestionował wskazanego przez powódkę okresu korzystania z urlopu wypoczynkowego, twierdząc nawet, że wzywając ją w tym okresie do stawienia się do pracy naruszyłby zasady współżycia społecznego.

Sąd Rejonowy pominął także wykazany przez apelującą fakt jej podróży w okresie urlopu wypoczynkowego. Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie, niedostrzeżony całkowicie przez Sąd Rejonowy, wykazał, że w okresie od 8 do 15 sierpnia 2019 roku M. J. (1) przebywała w innych niż miejsce zamieszkania województwach, a w okresie od 22 do 31 sierpnia 2019 roku poza terytorium Polski. Twierdzenie pozwanej, że brak jest dowodów na to, że rachunki za towary i usługi zakupione w Niemczech korelują z pobytem powódki poza granicami Polski, wobec twierdzenia powódki oraz braku dowodów przeciwnych, pozostają gołosłowne. Sąd meriti ustalił jedynie, że przebywała w miejscu swego zamieszkania w weekend 17-18 sierpnia 2019 roku.

Uznać zatem należało bez wątplenia, że gdyby nawet uznać awizację przesyłki pochodzącej od pozwanej (czego Sąd odwoławczy nie stwierdza z przyczyn wyżej omówionych), powódka korzystała z urlopu, podróżując poza W., jedynie jeden weekend (17-18 sierpnia 2019 roku) spędzając w domu.

Powyższe okoliczności – w ocenie Sądu Okręgowego – stanowią oczywistą przeszkodę do przyjęcia, że w okresie urlopu wypoczynkowego powódka miała obowiązek oczekiwania na przesyłkę od pracodawcy, zwłaszcza jeśli się zważy, że w całym okresie wypowiedzenia pozostawała dostępna dla pozwanej telefonicznie i mailowo.

Fakt tankowania samochodu w dniu 18 sierpnia 2019 roku (niedziela), tj. w okresie kiedy przesyłka miała być rzekomo dostępna w skrzynce pocztowej) nie upoważniałby nadto do twierdzenia, że dnia następnego (w dacie kiedy poczta jest czynna) powódka – pomimo korzystania z urlopu – obowiązana byłaby do jej odbioru, zwłaszcza, że tego dnia wyjechała dalej w podróż zaplanowaną na okres urlopu.

Nadto, skoro listonosz pozostawił synowi powódki w dniu 19 sierpnia 2019 roku awizo do odbioru przesyłki z Czech, oznacza to, że powódki nie było w tym dniu (i jak się okazało także w dniach następnych) w miejscu jej zamieszkania.

Nie można zatem przyjąć w niniejszej sprawie fikcji prawnej doręczenia powódce oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, ponieważ – jak to wykazała apelująca, a pozwana nie przedstawiła żadnego przeciwnego dowodu - nie miała ona możliwości odebrania tegoż oświadczenia w okresie od 14 do 31 sierpnia 2019 roku, a zatem także zapoznania się z jego treścią. Przyjąć należy, że powódka korzystała wówczas z urlopu wypoczynkowego i nie miała obowiązku przebywania w miejscu zamieszkania w oczekiwaniu na doręczenie jakiegokolwiek korespondencji ze strony pracodawcy. Przeciwna teza sformułowana przez Sąd Rejonowy nie znalazła akceptacji Sądu II instancji, jako całkowicie pozbawiona podstaw.

Konsekwencją stwierdzenia braku zapoznania powódki do dnia 31 sierpnia 2019 roku z oświadczeniem pozwanej o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia jest uznanie przez Sąd Okręgowy, iż łącząca strony umowa o pracę uległa rozwiązaniu na mocy złożonego przez pracodawcę w dniu 18 lipca 2019 roku wypowiedzenia biegnącego do końca sierpnia 2019 roku. Oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika zostało bowiem doręczone powódce dopiero dnia 2 września 2019 r. (w wiadomości e- mail), a więc już w chwili gdy stosunek pracy nie istniał, a zatem pozostaje bezskuteczne.

Powyższa kwalifikacja oznacza, że roszczenie powódki o odszkodowanie, z którym wystąpiła przeciwko pozwanej w pozwie, oparte na przepisie art.56 k.p. było niezasadne, bowiem umowa o pracę między stronami sporu nie rozwiązała się w tym trybie. Zatem wyrok Sądu Rejonowego – mimo błędnego ustalenia faktów i błędnego uzasadnienia – odpowiada prawu, a zatem apelacja od tego wyroku na podstawie art.385 k.p.c. podlega oddaleniu.

Wskazać nadto należy, że wniosek apelacji sprowadzający się do żądania zmiany wyroku tylko w zakresie jego uzasadnienia poprzez uznanie, że powództwo podlega oddaleniu z uwagi na jego bezprzedmiotowość (przez uznanie, że umowa o pracę rozwiązała się z upływem okresu wypowiedzenia – 31 sierpnia 2019 roku) jest niedopuszczalny.

Jak wynika bowiem z brzmienia przepisu art. 368 § 1 pkt 5 k.p.c. apelacja powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a ponadto zawierać, m.in. wniosek o zmianę lub o uchylenie **wyroku** z zaznaczeniem zakresu żądanej zmiany lub uchylenia. Nie jest zatem możliwe uwzględnienie apelacji jedynie poprzez zmianę uzasadnienia wyroku, bez zmiany sentencji skarżonego rozstrzygnięcia.

W ocenie Sądu odwoławczego nie byłaby także możliwa wnioskowana zmiana wyroku poprzez zasądzenie na rzecz powódki odszkodowania w wysokości 80.000 zł za niezgodne z prawem i nieuzasadnione rozwiązanie umowy o pracę.

Jak wynika bowiem z uzasadnienia złożonego środka odwoławczego (k 513) żądane w apelacji odszkodowanie oparte zostało na podstawie art.60 k.p., a zatem na innej podstawie prawnej niż wytoczone powództwo i wydany na skutek tego wyrok pierwszoinstancyjny (art.56 k.p.).

Sąd odwoławczy rozpoznaje zaś sprawę w granicach apelacji. Punktem wyjścia są skonkretyzowane na etapie postępowania przed Sądem I instancji żądania oraz twierdzenia obronnych stron. Przepis art. 383 zd. 1 k.p.c. wprowadza zasadę, że w postępowaniu apelacyjnym nie można rozszerzyć żądania pozwu ani występować z nowymi roszczeniami. Jest to możliwe wyjątkowo, mianowicie jedynie w razie zmiany okoliczności można żądać zamiast pierwotnego

przedmiotu sporu jego wartości lub innego przedmiotu (niejako zmiana surogacyjna, gdyż strona powodowa – w związku ze zmianą okoliczności – nie żąda czegoś, co nie było objęte przedmiotem sporu przed sądem I instancji, ale żąda wartości pierwotnego przedmiotu sporu lub innego nawet przedmiotu, przy niezmienionej podstawie faktycznej), a nadto w sprawach o świadczenie powtarzające się można nadto rozszerzyć żądanie pozwu o świadczenia za dalsze okresy (np. alimenty, renta, czynsz) – art. 383 zd. 2 k.p.c. Ustawodawca w ten sposób wyznaczył zatem stosunkowo wąski zakres dopuszczalności zmiany powództwa. Tym samym rzeczony przepis, z racji tego, że posługuje się określonym zakazem procesowym, podlega ścisłej wykładni.

Roszczenie procesowe stanowi treść powództwa, czyli żądanie urzeczywistnienia w konkretnym wypadku oznaczonej normy prawnej poprzez wydanie orzeczenia określonej treści, zindywidualizowanego przytoczonymi okolicznościami faktycznymi. Takie roszczenie stanowi przedmiot procesu i powództwa. Żądanie pozwu oraz okoliczności je uzasadniające mają charakter formalny, uzewnętrzniając skonkretyzowaną kwestię prawną, którą powód przedstawia sądowi dla uzyskania konkretnego rozstrzygnięcia. Za stanowiące przedmiot procesu roszczenie należy więc uznać subiektywne twierdzenie powoda, które ma charakter hipotetyczny, odrębny od roszczenia w znaczeniu materialno-prawnym, czyli możliwości domagania się określonej osoby określonego zachowania, zgodnie z obowiązującym prawem (por. wyroki Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 13 lipca 2016 r., I ACa 1373/15, z dnia 23 listopada 2018 r., VI ACa 760/18)

Sąd rozpoznając sprawę jest związany granicami żądania powództwa i nie może dysponować przedmiotem procesu przez określenie jego granic, niezależnie od zakresu ochrony określonej przez samego powoda. Powyższe wynika jednoznacznie z art. 321 KPC. Nieskuteczne jest więc – zwłaszcza jeśli powód nie rozszerzał powództwa w toku sprawy – powoływanie w apelacji zarzutów odnoszących się do okoliczności wykraczających poza podstawę faktyczną pozwu oraz żądanie pozwu. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi - I Wydział Cywilny z dnia 28 lutego 2018 r., I ACa 858/17)

Wywiedzenie apelacji ma na celu wyłącznie sprawdzenie poprawności wydanego orzeczenia na tle żądania zgłoszonego w pozwie i materiału procesowego, którym dysponował sąd pierwszej instancji. W sytuacji żądania przez powoda czegoś co nie było objęte przedmiotem sporu w pierwszej instancji zachodzi konieczność wystąpienia z nowym pozwem. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi - I Wydziału Cywilnego z dnia 29 listopada 2017 r., I ACa 428/17)

Niezależnie od tego wskazać należy, że z powodu uznania, że umowa o pracę łącząca strony sporu rozwiązała się z dniem 31 sierpnia 2019 roku na skutek jej rozwiązania przez pracodawcę za wypowiedzeniem – odszkodowanie oparte na wskazanej w apelacji podstawie prawnej również nie byłoby zasadne.

Brak zaś było w sprawie podstaw, by uwzględnić wnioski o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Zgodnie bowiem z brzmieniem art.386 § 4 k.p.c. Poza wypadkami określonymi w § 2 (stwierdzenia nieważności postępowania) i § 3 (jeżeli pozew ulega odrzuceniu albo zachodzi podstawa do umorzenia postępowania) sąd drugiej instancji może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania tylko w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

Ponieważ Sąd Rejonowy nie dopuścił się wskazanych w cytowanym przepisie uchybień, orzekając zgodnie z żądaniem pozwu, Sąd Okręgowy uzupełnił częściowo postępowanie w niniejszej sprawie, dokonując własnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego odnośnie trybu rozwiązania umowy o pracę łączącej strony sporu.

Ponieważ – jak wyżej wskazano – umowa o pracę z powódką rozwiązała się na skutek wypowiedzenia dokonanego przez pozwaną, pozostałe zarzuty apelacji dotyczące przyczyn rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy powódki, pozostają obojętne. Dlatego też Sąd Okręgowy je pomija.

Ponieważ Sąd Rejonowy za podstawę prawną wydanego rozstrzygnięcia przyjął przepis art.56 k.p., prawidłowo ustalone zostały koszty należne stronie pozwanej oparte na przepisie

O kosztach postępowania za II instancję orzeczono na podstawie o art. 98 k.p.c. i § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 9 ust.1 pkt 1 w zw. z § 15 ust.3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz. U. z 2015 r., poz.1804), biorąc pod uwagę znaczny nakład pracy radcy prawnego oraz zawilość sprawy.

Doliczenie do wartości przedmiotu zaskarżenia odszkodowania zgłoszonego w postępowaniu apelacyjnym jest nieprawidłowe i nie może mieć wpływu na oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia.

Z przepisu art. 383 k.p.c. wynika, że przedmiotem procesu w postępowaniu apelacyjnym może być w całości lub w części tylko to, co było przedmiotem rozstrzygnięcia przez sąd pierwszej instancji. Wyjątek od tej reguły odnosi się do sytuacji, gdy po wydaniu wyroku przez sąd pierwszej instancji ulegną zmianie okoliczności faktyczne, wskazujące na utratę aktualności pierwotnego żądania. Zmiana okoliczności warunkuje tę dopuszczalność. (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izby Cywilnej z dnia 20 lutego 2018 r.,V CZ 5/18)

Dlatego też, mimo wskazania jako wartości przedmiotu zaskarżenia kwoty 80.000 złotych tytułem odszkodowania, które nie było rozpoznane przez Sąd I instancji (oparte na przepisie art.60 k.p.) Sąd ustalił wysokość kosztów zastępstwa procesowego przewidzianą dla faktycznie rozpoznanego w obu instancjach roszczenia.

Nie miał zatem zastosowania przy ustalaniu wysokości kosztów zastępstwa radcowskiego przepis § 9 ust. 1 pkt 2.

Z powyższych względów Sąd oddalił zażalenie pozwanej na postanowienie zawarte w wyroku co do kosztów zastępstwa procesowego, jako niezasadne, uznając że zasądzona od powódki kwota znajduje oparcie prawne dla roszczenia o odszkodowanie dochodzone przed Sądem I instancji (art.56 k.p.) jako jedyne roszczenie, w ramach którego rozpoznawane były także zarzuty apelacyjne.

Faktycznie winna być tylko wskazana w uzasadnieniu Sądu Rejonowego inna podstawa prawna – cytowane wyżej rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz. U. z 2015 r., poz.1804), a nie rozporządzenie regulujące wynagrodzenie adwokackie. Uchybienie to nie miało jednak wpływu na uznanie prawidłowości rozstrzygnięcia o kosztach zawartego w zaskarżonym wyroku.

SSO Agnieszka Domańska – Jakubowska SSO Paulina Kuźma SSO Jacek Chrostek